

laglökas krångel och knep — det, att man är för litet bevandrad med de lagar, hvarefter desse måste handla och icke tänker sig sina afsigter utsatta för så mycket hinder, som ligga i lagarna. Vi äga nu t. ex. en lag, som är grundlag och kallas Tryckfrihets-förordning. Den, som är advokat (om man nemligen dermed förstår en lagkunnig), kan ej undgå att veta, att i denna lag finnes ett sådant stadgande: *Utgifvare af dagblad och periodiska skrifter vare alltid, i afseende på ansvaret, ansedde såsom författare.* Men när man vet detta; så kan man omöjligen, med Er, lägga någon till last, att han "farit ut mot utgifvaren af ett blad, för hvad han meddelar," ehuru uttryckligen han ock må göra det "såsom blott referent inför allmänheten." När man fruktar att blifva slagen på fingrarna för denna grad af okunnighet i lagen och ej dess mindre vill vara, ehuru icke advokat, likväl granskare och bestraffare i juridiska ämnen; så kan man icke älska dem, som känna lagen, än mindre blottställa sig för misstanken att tillhöra deras klass, som borde känna den, ja till och med svårligen undvika att hata lagen sjelf.

Jag kan icke påstå, att det skulle vara mig oangenämt, om jag finge den befattning eller det fullmäktigskap, Ni om-talar, att emot Allmänna Journalens utgifvare föra talan för den smädelse, han låtit Er kungöra. Ty jag är icke nog liberal, att tro det vara lofvet eller en vinst för tryckfriheten, att medborgares och embetsmäns integritet lättsinnigt behandlas, att man ostraffadt grimacerar öfver dem, såsom de der jagat rättvisans Gudinna åt öknen o. s. v. Jag tror således, att jag temligen väl skulle komma ut med att föra en ansvars-talan emot er utgifvare — ja, jag vågar gissa, att om jag finge för-

ordnande dertill, han icke skulle komma ostraffad ifrån sin förgripelse. Vore jag en af Herr Halls domare; så skulle jag på eget bevåg stämma honom, i den fulla förtröstan, att han ej kunde undgå att göra mig offentlig afbön.

Då, om Ni följde med er utgifvare, att biträda honom i rättegången och låta åskådare, liksom rättvisan, betrakta med bindel för ögonen (?) ej blott Er utan ock er sak, skulle vi komma att närmare utreda, huru detta om bör rätteligen förstås, som skall frälsa Er från straffet för alla tillvitelser mot Herr Halls Domare. Som nu emedlertid "*verba valent ut numeri*;" så har jag tagit edra ord, efter hvad jag funnit dem värda; och deras verkliga halt blir säkert destomera ostridig i hvarje läsa-res ögon, ju mer man ser Er draga baklänges för tillämpningen af dessa ord, ju mindre Ni vågar Er fram med öppna anklagelser mot dem, Ni vill svärta. Härigenom tror Ni Er naturligtvis ej kunna beskyllas att träda i denne advokats fotspår, som gjort vår tryckfrihet den största skada. Härmed kan Ni omöjligen åsyfta någon ensidig publicitet, någon ensidig opinion. Det var icke så, som den store smädeskrifvaren lör fram, i den tid han nemligen gjorde verklig skada med sin läghet — jag talar ej om den tid, då han, kolrande af raseri, berusad af sin framgång, började förakta alla undanflykter, upphörde att tala genom om och retirera för hvarje tillämpning, men också därför såg sin bana snöpligt slutad, blef på en gång oskadlig och föll, ett varnande exempel. Vill man likna honom, m. H., i något annat än hans fall; så får man icke genast i början bortlägga den försigtighet, som så länge uppehöll honom.

Efter mitt omdöme (märk, m. H., efter mitt, som likväl icke berättigar mig

att yttra någon ting förgripligt, och ej heller blefve giltigare derigenom, att det vore blott *mitt* och instämde med ingen annans) kan jag omöjligen med heder inlåta mig i strid om en dom, som jag icke känner, eller framlägga för allmänheten kritiker öfver ett arbete, som ej kommit under allmänhetens ögon. Som utgifvaren af detta blad tillåtit mig förklara, att han är af samma tanka; så har Ni ej misskänt honom, då Ni "icke velat falla honom besvärlig med er replik." Hvad Ni, med Allmänna Journalens utgifvare, "på liberalitetens och publicitetens vägnar," finner Er värdigt, blir för er räkning — och för denne utgifvares. Om Ni en gång, erkännande hederns fördrän och uppfyllande den, så vidt den ännu kan uppfyllas, besörjer tryckning af den dom, Ni offentligen klandrat, eller Ni dertill tvingas genom ett åtal; så skall jag söka att göra mig reda för, hvad Ni klandrat. Om jag då, lika med Er, finner deri något klandervärdt och jag företager mig att offentligen yttra mig deröfver; så skall jag likväl göra det på ett helt annat sätt, än det Ni behagat välja. Jag skall säga parter och domare rena sanningen, så vidt jag förstår. Om jag säger något, som innefattar en svår tillytelse, för att låta af läsaren tillämpas på den ene eller andre; så skall jag ej bäfva att se den i ansigtet, som det angår, ej feget förskansa mig bakom ett *om*, för att låta hela tillvitelsens tyngd falla på den smädade och ingen ansvarighet på mig.

Om jag icke affekterar äran att *helas* för liberal; så kommer det ej deraf, att jag icke vill vara det eller att jag icke tror mig i sjelfva verket vara det, men endast deraf, att jag icke vet, om deri ligger någon ära. Kan hon vinnas genom en så liten förtjenst; visserligen tilldömer jag mig henne då. Men vet Ni, hvad jag sna-

rare skulle anse för en förtjenst, för ett anspråk på ära? Det är en viss naturlig fiendtelighet, en viss antipathi hos alla dem, som hata liberaliteten i alla sina gerningar och allt sitt väsende, men vid vissa utomordentliga tillfällen sätta sig till att skråla i hennes namn för enskilda afsigter. Dessas otidighet, när jag någon gång kommer i strid med dem, har för mig ett otroligt behag. Jag läser deri hvarje gång ett vittnesbörd, att jag icke glömt skaldens förmaning: *sök dagligt mer förtjent af deras ilska blifva*. Och hvarje gång jag ser utgifvaren af Stockholms Courier på samma sätt handteras, lyckönskar jag honom att kunna njuta deraf på samma sätt. Den, som bestrider honom hans karakter af liberal, har sjelf stämplat sin liberalitet; och den sak, man försvarar med förnekande af en så uppenbar, så allment vitsordad sanning, har derigenom en icke mindre tydligt stämplad syftning, utan afseende på den större eller mindre laglighet, hvarpå dess försvar möjligen må kunna stödjas.

Att utgifvaren af detta blad förlåter Er att hafva ställt er artikel direkt till honom, derpå bör Ni ej tvifla. Han känner säkert det ställe i Tryckfrihets-Förordningen, som jag här ofvan citerat. Ehvad han för öfrigt skulle hafva utmärkt sitt stycke såsom *insändt* eller icke; så skulle det hos Er ej hafva hulptit honom — hos Er, som förklarar det "*komma på ett ut*," "hvad taktik han nyttjat eller *tillåtit* att nyttjas i sin artikel." Det är endast när frågan gäller Allmänna Journalen, som Ni ser en skillnad imellan hvad redaktörn skriver sjelf och hvad han meddelar såsom blott *referent* inför allmänheten.

Förlåt nu, Ni sjelf, om icke min utgifvare tål nog motsägelser i sitt eget blad. Tilläfventyrs är han alldeles oöfvad i konsten att skriva för begge parterna och fan-

na rättvisan i alla mål likgiltig, endast fördelarne värda att förfäktas. Han har gjort sig till en lag att sjelf kungöra alla de motsägelser, som erbjudas honom och han ej kan vederlägga; och derigenom tror han sig hafva gjort nog för sitt anspråk på oväld. Den stund, han skulle upplåta sitt blad till en tummelplats åt alla meningar, allt käbbel, allt smädligt och förgrifligt ofog, skulle han dock snart ej mer se sig i stånd att uppfylla de kunders önsknningar, hvilka försåge honom med dylik *liberalitet*.

*Brefskrifvarens vedersakare
Smädelsens fiende.*

UTLÄNDSKA NYHETER.

Neapel. De nya parlaments-deputerade för provincien omkring hufvudstaden äro: Marin-Capitainen Bausan, Gen. Major Begani (han som försvarade Gaeta), Cardinal Firrao, Presten Pelliccia, Melchior Dellico, Advocaterne Berni och Ruggeri, Riddare Galdi, Köpmannen Ces, Ginostons.

Wienska Kabinettet har till Neapelska hofvet afgifvit en officiell note af d. 1 Sept., med förklaring öfver orsakerna till rustningarna i Italien, hvilka ej skolat hafva annat ändamål än att bibehålla lugnet i Lombardo-Venetianska riket och friden på hela halfön. Neap. regeringen har imedertid utskrifvit öfver hela riket en requisition på hästar och mulåsnor. Tidningarna gifva uttryckligen till känna, att ett fiendtligt anfall befaras. Riksförståndaren har gifvit Öfvergeneralen tillkänna, att H. K. H:s Gemål åtagit sig att sjelf brodera fanor åt de tappra 64 militär-bataljonerna. — Dock skickar Österrike till Neapel en Minister (Gr. v. Bombelles, f. d. Österrikisk Min. i Dresden). Där emot berättas från München, att som hofvet förnummit, det Neap. hofvet ämnar sända en Minister dit, så har befallning afgått till gränserna att icke släppa honom inom Baierska rikets område. En Neap. Officer, som ankommit till Stuttgart, för att inbenta upplysningar om rustningarna i Tyskland, har fått befallning att inom 24 timmar lemna Würtembergiska staterna; och då han icke fick verkställa sin föresats att resa öfver Tyrolen, emedan Österrikiska och Baierska Ministrarne ne-

kade att påskrifva hans pass, måste han resa öfver Frankrike.

D. 12 Sept. blefvo flera Neapolitaner och en utlänning häktade och öfverlemnade åt domstolarne. De äro anklagade för en sammansvärjning mot allmänna lugnet. — Boktryckarne hafva fått befallning att ingen ting trycka utan allmänna Sakerhets embetets censur. —

På Sicilien synes föga återstå att göra, innan hela ön underkastat sig sig förening med Neapel. Gen. Fl. Pepe hade d. 6 Sept. ankommit till Messina med sin Generalstab och begifvit sig följande dagen till Melazzo, för att bryta upp mot Palermo. Öfverste Costa, med den division, som intagit Caltagirone, hade d. 5 inryckt i Caltanisetta och följande dagen slagit en Palermitansk corps af 1500 man Infanteri och 200 Cavalleri, då 150 man stupade och hela artilleriet (4 kanoner) togs. D. 8 ämnade han angripa S. Cataldo. Palermitanerne försvarade sig då ännu i Ficarra i Valle di Messina; i Valle di Catania innelade de Bronte. Af sednare datum berättas dock, att Palermo föreslagit förening, med vilkor att Sicilien till Parlamentet sänder lika många deputerade som Neapel; hvilket också anses nödvändigt, om ön skall få njuta sina fri- och rättigheter och icke behandlas såsom lydprovinz, då stridiga nationaltänkesätt bildat sig i båda dessa riken och Sicilien alltid måste öfverröstas i parlamentet, i fall dess deputerade äro i så ringa antal mot de öfriga.

Det säges, att f. d. Neap. Ministern i Wien, Fust Ruffo, ämnar bivist congressen i Troppan.

Spanien. Mera sann och högsint liberalitet, ljusare åsigt och renare nit har ingen lagstiftande magt någonsin visat, än de Spanska Cortes nu. Icke blott Spaniens egna angelägenheter handhafvas så, att på dessa få månader flere felaktiga författningar blifvit rättade och flera goda vidtagne, än hvad man trott decennier behöfvat att uträtta; äfven mänskligheten i allmänhet och främlingen hafva funnit de ädlaste förespråkare i Spanska folkets ombud. De hafva till öfverläggning uptagit och tros otvifvelaktigt antaga (enligt några underrättelser hafva de redan antagit) ett af Olivero gjordt förslag, att Spanien skall vara en okränkbar fristad för alla utländska personer och egen- dom, och att äfven i krig inga repressalier skola äga rum. "Det är våra representanter," heter det, "som först införa denna förädlande grundsats i Europeiska folkkrätten."

Genom ett Kungligt decret hafva Biskoparna förlorat en rättighet, som de, efter Inquisitionens

upplösning, tillvällat sig, att med straff belägga vissa skrifers utgifvande, läsning eller införande. — Hr. Vittorica, som bestridde majoraters fullkomliga afskaffande genast, ansåg dem dock icke nödvändiga för adelns och thronens uprätthållande, såsom mången kunde påstå, för att göra Cortes misstänkta att vilja förstöra monarkien. Andra artikeln af förslaget om Majoraterna antogs d. 15 Sept. enligt följande, af M. de la Rosa föreslagna redaction: "de nuvarande ägare af de uphållda majoraterna kunna fritt disponera hälften af den dit hörande egendom; den andra hälften kunna, efter deras död, deras omedelbara arfvingar lika fritt disponera. D. 16 antogs 3, 4, 5 och 6 Art. af förslaget; 7 och 8 art. återtog utskottet; 9 art. antogs och innehåller, att kyrkor, kloster, andeliga corporationer och, med ett ord, sådana stiftelser, som kallas död hand, kunna icke förvärfva fast egendom. Sedan äfven 10 art. var antagen, återlemnades förslaget till utskottet att å nyo redigeras. Detta har sedermera skett och förslaget är definitivt antaget; men ryktet förmäler, att Konungen öfver på för första gången skall använda sitt veto. — De andelige egendomarne (klostren) äro uphäfva och deras besittningar hemfalla nationen, till betalande af dess skuld. Sanchos motion om Tiggare-murkarnes (Frayles) reform är disputerad; Cortes tyckas vilja antaga utskottets project.

Klubbarne eller de så kallade patriotiska sällskaperna äro förbjudna öfver hela Spanien. Underrättelserna från flera provincer hafva påskyndat detta beslut, som redan på förhand var verkställt i Sevilla af Gen. Odonozu och i Valencia af Xefe politico. De ultra-liberale knota förfärligt. Samma Cortes-beslut innehåller dock, att hvarje Spanjor äger ytra sig om statsaker, då han icke bryter emot lagarne; men att sammankomster, till öfverläggningar, icke få hållas, om de icke, såsom i England, äro auctoriserade af en ortens auctoritet. — Cortes hafva beslutit, att Afancesados återfå fullkomlig medborgare-rätt och all sin egendom.

Gouverneuren i Cadiz, D. Cayet. Valdez, är nämnd till Krigsminister.

Portugal. D. 15 Sept. har Lissabon förklarat sig för den constitutionella saken. Den dagen firades årligen, såsom Portugals befrielsesdag och en allmän mönstring med trupperna hölls. Nu hade Regeringen icke vågat anbefalla någon sådan; ty hvar man visste, att hvad som skett i Porto, skulle då äfven gå för sig i hufvudstaden. Befall-

ningen till trupperna att, på nationalhögtiden, hålla sig inne uppröde sinnena och påskyndade utbrottet. Kl. 5 e. m. uttågade ett, af sin Quartermästare intalt och af sin Öfverste-Löjtnant anfördt, regimente ur sin Kasern upp på stora Rocio-torget, med föresats att, i fall företaget misslyckades, stöta till Porto-trupparne. Men alla väntade endast första tecknet. Regimentets rop: "Lefve constitutionen! Lefve Konungen!" uprepades mångtusendfallt af folket, och snart hade hela garnisonen förenat sig med regimentet. Soldater och folk fordrade fram Juiz do Povo (Folks-domaren) som i långliga tider endast ägt skuggen af sin magt och representation. Han kom, och folket lät genom honom nämna en ny regering, bestående af den allmänt vördade Biskop Freyre, som två gånger undanbedt sig Patriärkatet, Öfverbefälhafvaren för Cavalleriet Grefve de S. Pavo, Geniegeneralen Azedo, som var ur tjänst, Grefve Penafiel, Gen. Major Rezende (den förste, som fordrade fram Juiz do Povo), samt Hr. Braancamp d. y., en af de rikaste och mest älskade medborgare, måg till Napoleons Adjutant de Narbonne. Staden illuminerades genast; lugnet var fullkomligt; folkets klokhet och moderation exemplariska; ingen enda människa förolämpades det ringaste; alla ärenden gå sin jemna gång. Intet skepp släpptes ur hamnen och de nya till Brasilien ännu gällionerne blifva kvar i Portugal. Engelsmännen togo ingen del i revolutionen. (och det säges, att många inskeppat sin egendom, för att sända den till England). Befallningar afgingo genast till citadellet att skjuta Kongl. salut; till Gr. Barbacena att göra halt med sina trupper tills ytterligare ordres; till Regeringen i Porto, till nord-arméen o. s. v. Öfverskriften på den officiella tidning, som genast utkom och utförligt berättar dessa händelser, är: "Lefve Kon. Johan VI! Kongl. Braganziska husets dynasti! Vår heliga religion! Cortes, som skola nngöra vår nya constitution!" Underrättelser öfver Spanien innehålla, att Porto-Juntan intågat i Lissabon, där den genast förenat sig med den där utnämnda.

Tyska blad innehålla följande om de gamla Portugisiska Cortes: De tre ståndens medel-commission utnämndes af Konungen, af hvilken den ensam berodde. Den bestod blott af adelsmän. Endast vid den nuvarande regeringen hafva medlemmar af tredje ståndet fått inträde. Det är dock anmärkningsvärdt, att provisoriska juntan i Porto har medlemmar af Adeln, Presterskapet, Universiteterna, köpmän och landtmän. År 1808 vid Franska truppernas inbrott taltes om att sammankalla landets Notables, för att på sätt och

